

ten kanssa, jotka haluavat päästä eroon vallankumouksellisista työläisistä suurissa unioissa. Luonnollisesti liittyvät näihin unioihin ainoastaan vallankumouksellisuuteen taipuvat työläiset. Joukot jäivät jälle toivottomammiksi kuin milloinkaan ennen American Federation of Laborin taantumuksellisten virkavaltaitten ja rautatieliäisten veljeskuntien käsiin, joihin vastoin kapinaalliset joutuvat pieniin unioihin, joilla on sangen vähän taloudellista voimaa ja jotka sen vuoksi ovat alttiina tukahduttamiselle kapitalistien taholta.

Punaisen Taloudellisen Internationalen poliittikka haluaa pitää vallankumoukselliset työläiset suurten järjestöjen ja taantumuksellisten järjestöjen jäsenyydessä, sellaisien järjestöjen, jotka kuuluvat American Federation of Laborin tai rautatieliäisten veljeskuntiin. Kahdenlaiset uniot täytyy poistaa. Punainen Taloudellinen International pitää kiinni siitä periaatteesta, että missä suinkin on mahdollista, pitäisi olla olemassa ainoastaan yksi unio alallaan.

Tämä poliittikka merkitsee sitä, että taantumuksellisten virkavaltaitten yrityksiä erottaa ryhmiä tai yksityisiä, tullaan vastustamaan kaikilla keinoilla. Vallankumouksellisten työläisten erottaminen suurista unioista perustaakseen uusia pienempiä unioita taantumuksellisen unioni alueelle täytyy loppua. Punaisen Taloudellisen Internationalen poliittikka on koota eikä hajottaa. Tunnuksena tulee olemaan: "Ei hajaannuksia työväenliikkeessä."

Punaisen Taloudellisen Internationalen toimeenpaneva komitea sovitaa seuraavan poliittikan Amerikan työväenliikkeeseen:

I.

Punaisen taloudellisen Internationalen toimeenpaneva komitea tulee nimittämään ja pitämään erikoisen edustajan, joka on käytännöllinen, vallankumouksellinen unionisti. Tämän edustajan erikoisena tehtävänä on ohjata käyttämään sellaisia menettelytapoja, mitkä ovat osottautuneet tehokkaimmiksi ammattiuontojen saamisessa vallankumouksellisten kontrollin alaiseksi. Esimerkiksi järjestyneet vähemmistökomiteat, toimintakomiteat, työpajakomiteat, opetukselliset liitot, erikoisesti työväenunioita käsittelevien lehtien julkaiseminen, lentolehtien julkaiseminen, mitkä käsittelevät työväenunioityyksiä, ovat sellaisia keinoja. Erikoisen edustajan työ tulee rajoittumaan yksinomaan unioityöhön. Hänen täytyy käsittää, että hänen tehtävänsä ei ole yleinen kommunistinen propaganda, vaan Punaisen Taloudellisen Internationalen Amerikan osaston ohjaaminen työväenunioitten kehityksessä. Hänen toimintansa ei saa kuitenkaan olla millään tavalla ristiriidassa tai vahingoittaa yleistä työtä ja olemassaolevan vallankumouksellisen työväenluokan poliittisen puolueen propagandaa. Hänen työnsä päinvastoin tulee olla täydessä sopusoinnussa kaikkien vallankumouksellisten voimien työn kanssa ja näitten voimien johtava ruumis.

(Jatk.)

Karjalan asioita

Karjalan toimisto on lähettänyt S. S. J:n osastoille kiertokirjeen, jonka tarkoitus on kymmenen dollarin suuruisen bondien myynnillä saada kokoon VIIDENKYMMENTÄ TUHAN.

NEN dollarin laina Neuvosto-Karjalan avustamiseksi, kuten toimiston kiertokirjeessä selitetään. S. S. J:n toimeenpaneva komitea kehottaa osastoja ottamaan kirje huomioon ja tekemään parhaansa bondien myynnissä tämän lainan kokoonsaamiseksi. On paljon tovereita, jotka eivät voi lainata vaikka haluaisivatkin, mutta on taas paljon, jotka eivät ostaa näitä bondeja ja lainan muodossa avustaa paljon kokeneita Karjalan tovereita. Karjalan toverit voivat kyllä nämä lainat suorittaa takaisin, kunhan saavat luonnonrikkauksiaan markkinoille. Tehkää toverit voitavansa ja ostakaa näitä bondeja jos suinkin voitte sen tehdä.

Toveruudella: S. S. J. T. Komitea.
Ktta: Fahle Burman, sihteeri

Naistyöläisten kansainvälinen kongressi

GENEVE, Sveitsi, lokak. — Täällä koolta olevan toisen työläisnaisten kansainvälisen kongressin avajaisissa piti kongressin puheenjohtaja rouva Robins puheen, jossa hän kehotti naisia julistamaan sodan sotaa vastaan. Kongressissa ovat edustettuna 48 maan naiset.

"Kaikkialla muualla paitsi keskusvalloista muodostetuissa valtioissa uhataan lisätä sotavarustuksia", sanoi rouva Robins. "Kaikkialla on työläisten koteja uhkaamassa työttömyys ja sitä seuraava nälkä. Meidän velvollisuutemme työläisnaisina on estää sotavarustusten lisääminen. Sotavarustukset synnyttävät ylpeyttä ja pelkoa ja pitävät yllä vihan propagandaa, joka aiheuttaa sotia.

"Meidän seuraava tehtävämme on taistella itsellemme oikeus saada jokapäiväinen leipämme. Leipäliitot, soppakeittöet ja tuhannet työttömät raatajat muodostavat syytöksen maailman hallituksia ja yhteiskuntajärjestelmää vastaan. Työttömät ja työhaluiset ja -kykyiset raatajat maissa, jotka ovat rikkaita raaka-aineista ja koneista, muodostavat rikkaimman syytöksen meidän virkallijoitamme ja nykyistä yhteiskuntaa vastaan kuin kaikkien aikojen vallankumouksellisten agitattorien kaikki kirjoitukset ja puheet. On poistettava joko työttömyys taikka kapitalismi. Jos kilpailulle perustuva yksityinen teollisuus ei voi antaa työtä työkykyisille ja haluisille raatajille, niin silloin on se tuomittu katoamaan. Hallitusten, jotka voivat kuluttaa biljoonia tuhoavassa sodassa, täytyy tulla tietämään kuinka kulutetaan joitakin miljoonia rakentavassa työssä. Hallituksilta ja taloudelliselta järjestelmältä kaikissa maissa me vaadimme, että ne antavat meille elinkustannuksia vastaavan palkan tuottavassa työssä, vaan ei almuja turmelevassa joutilaisuudessa."

Edesmenneen Mary MacArthurin sijalle valittiin kongressin varapresidentiksi Margaret Bonfield, Englannista. Tässä kongressissa tullaan järjestölle hyväksymään perustuslaki.

Aine ja liike.

"Liike on aineen olemismuoto. Ei koskaan eikä missään ole ollut ainetta ilman liikettä, eikä voi olla. Liikunto kaikkeudessa, pienten massojen mekaaninen liike yksityisillä tai vaankappaleilla, molekulaariheilailu, telen lämpimänä tai sähkö- tai magnetivirtana, kemiallisena hajaantumisenä ja yhtymisenä, orgaanisena e-

lämänä — jossakin näistä liikuntamuodoista tai useammassa yhtä aikaa joka ainoa aineatomi maailmassa joka hetkenä. Kaikki lepa, kaikki tasapaino on vain suhteellista, sillä on merkitystä vain suhteessa tähän tai tuohon määrättyyn liikuntamuotoon tähden."—Engels.

Kohti tuntematonta kohtaloa

Syksyinen aurinko paistoi kirkkaasti, koettaen lämmittää jäätyneitä maata. Mutta sen voima oli jo heikentynyt, koska jää pysyi itsepiintaisesti maassa, eikä sulanut. Punainen mökki seisoi tummaa kuusimetsää vasten; sen akkunat näyttivät ottaneen säteet miehivällä vastaan ja kirkkaasti heijastivat ne auringon valoa. Mökin pihalla olevat koivut ja tuomet olivat aikoja sitten heittäneet kauniit kesäpukunsa ja värjöttivät nyt kylmässä ja koleassa tuuleassa aivan alastomina. Siellä täällä näkyi kuitunutta kukkia, jonka varsi oli painunut maahan hallan armoittomasta syllästä. Silloin tällöin kuului autiosta metsästä lyhyt myöhästyneen kesälinnun liverys. Tämä todisti, että kesä oli mennyt ja syyskän pian olisi ohi — talvi oli tulossa jäätyvine tuulineen...

Tämän kaiken huomasi pihalla seisova tyttö, joka oli tullut ulos mökistä, sanoukseen jäähyväiset rakkaalle kotipihaan puille ja pensalle. Hänen, Elliin, oli lähdettävä maailmalle, ansaitsemaan leipäänsä, niinkuin monen muunkin, köyhän työläislapsen. Hän ei tiennyt, kuinka ottaisi vastaan tämän käännökohdan elämässään — itkisikö vai nauraisi; tunteet niin monenlaisina väreilivät hänen herkässä sydämessään, ettei hän itsekään tiennyt, oliko tuleva elämä hänelle oleva parempi vai pahempi. Puute ja köyhyys oli kyllä kotona monta kertaa luonut hänelle synkän kuvan eteen, mutta jokin hänen sydämessään sanoi, että "koti on koti sentään aina, vaikka köyhä se kuinka lie." Toisaalta kuitenkin hän toivoi, että maailmalla ehkä voisi löytyä jotain, joka huojentaisi hänen ja samalla kotinsa raskasta taakkaa... Sentähden hän melkein oli miellissään, että joutui lähtemään...

Elli käveli ja katseli kodin ympäristöä. Jokainen puu ja pensas, joka sopukka pienen mökin ympärillä, sisälsi jonkun muiston hänen rakkaista lapsuusvuosistaan. Pihatuomi oli kaikista rikkain siinä suhteessa. Sen juurella kukkivat tuoksussa istuessaan oli hän antanut pyhimät tunteensa sille nuoruuskaiselle, joka oli hänen sydämensä niin rajusi saanut sykkimään ensi kerran! — Ooh! — tämä tuomi vain voi todistaa, kuinka rehellinen, ja siinä puhdas, oli se ensisuudelma, jonka hän antoi rakastetulle Kaarlole, lumaavassa kevyt-yössä; ja kuin ka silloin hänen sydämensä oli tullut villaan vain rakkautta — rakkautta... Kuinka sitten kohtalo oli kova ja vei Kaarlon pois täältä ja samalla hänet! Hän meni ja unhoitti Ellinsä — unhoitti tuon pikkuraukan, joka aina sanoi vain häntä rakastavansa... Muistaessaan tämän kaikki, hänen sydäntänsä kovisti jakrikas kyynel tiipahi potkea myöten jättyneeseen maahan... Samalla näkyi hänen silmissään uhkaava ilme ja hän toivoi, että tuo kuusitoistavuotiaan rakkaus halituisi ja että hänen kipeän sydämensä joku kunnan mies maailmalla parantaisi...

Elli oli niin ajatuksissa valpunut, ettei muistanut ollenkaan lähtöajan o-

levan niin lähellä, ennenkuin äitinsä hänelle siitä muistutti. Hän hypähti sisäin, otti kokoamansa vähäiset tavaranensa ja niin oli hän valmis lähtemään.

"Hyvästi koti! Hyvästi isä ja sisar! Hyvästi puut ja pensaat — pienet varpuset — ja kaikki hyvästi! — Armas kulta äiti, hyvästi — älä itke — tokkopa maailma niin paha lienee kuin sitä sanotaan — äiti rakas, hyvästi — kiitos teille äiti ja isä! Hyvästi!"

Ja niin Elli lähti, äidin ja isän neuvot mukanaan. Pian hän saapuikin asemalle, josta osti lipun 1:n asemalle. Kauan ei tarvinnut odottaa, kun junakin saapui asemalle. Kun se oli pysähtynyt, nousi matkustajia vaunuun; Elli toisten mukana. Hän asetui sykkivin sydämin istumaan sille puolelle vaunua, josta voi vielä katsoa ohitse kiitävässä junassa, kotinsa rakasta olemusta, joka oli häneltä jäävä kauaksi, määräämättömäksi ajaksi. — Junanlähettäjä oli antanut merkin ja veturista kuului korvia vihlova vihellys. Se puhki ja puhisi — kuului kolinaa ja kalinaa vaunujen kytkeytyä ja niin oli taas juna liikkeellä. Sen vauhti kiihtyi kiihtymistään, kunnes se oli täydessä vauhdissa. — Elliin sydän sykki rajusti — odotuksesta ja monen monista epämieliräisistä tunteista. Nyt näkyi jo hänen kotinsa. Siellä isä, äiti ja siskot heiluttivat hänelle valkoisia linojaan hyvästiksi. "Hyvästi, hyvästi, rakas koti!" — Elli istui jälleen paikalleen, hiljaisena ja vakavana, epämääräisine ajatuksineen...

Aurinko laski taakse ikulsten metsien ja vuorten...

Junä kiiti koleassa joulukuun illassa — vei ihmislapsen, kohti tuntematonta kohtaloa...

Kirj. Sirpale-Sisko.

MENNYTTÄ JA NYKYISTÄ.

Kirj. Oka.

Mun mieleni usein synkkeneepi, kun myrskyn pauhinoita korva kuunteleepi.

Rauhaa ihmisielu halajaa — oi, tätä elämää katalaa...

Multa riistivät kodin lämmön soman, suruun sortivat äitini verrattoman — isän uhrukseen vaati riisto mahti ja lasta seuran sama tahti.

Näen siskoni kyynelisin ja vankan veljeni murhemielin. Vain kärsimystä ja huolta tuntevat orjat jokapuolta...

Nyt maailman köyhälistö katkoo kahleitansa. Ja sortajat ne yhä syyttää valheitansa. Se kurja on, ken seuraa sortajuansa ja polvistuu eteen ruuskijansa.

Oi, muista kärsimystä orjasuven, kautta koko ihmisenolon kulun. Mittaa mielessäsi sorron suota — ja kalkkia mitä orjat saavat juoda...

Kun muistat sorron tuon ja sortajat, niin suonissasi kosto kiehahtaapi. Sun tarmosi herää — uutta voimaa saapi.

On päätöksesi silloin valmis — ja kun kutsu soi, sä olet taisteluun altis — oi! vain yhtyneinä orjat voittaa voi.

— Kenelle ei vielä tule Toveritar, kiruhtakoon tilaamaan sen heti!